

“Λόγος εις την Κυριακή του Θωμά”

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου

Ἔρχομαι ἐπειγόντως νὰ καταβάλω τὴν ὀφειλή μου. Διότι, ἂν καὶ εἶμαι πτωχός, βιάζομαι νὰ ἀποσπᾶσω ὅπωςδὴποτε τὴν εὐγνωμοσύνη σας. Εἶχα δώσει ὑπόσχεση νὰ φανερώσω τὴν ἀπιστίαν τοῦ Θωμᾶ, καὶ τώρα ἔρχομαι νὰ τὴν ἐκπληρώσω. Ἡ πρόθεσίς μου εἶναι νὰ ἐξοφλῶ πρῶτα τὶς παλαιότερες ὀφειλές, γιὰ νὰ μὴ μὲ πιέζουν οἱ τόκοι ποὺ συγκεντρώνονται. Συνεργασθεῖτε μαζί μου στὴν καταβολὴ τοῦ χρέους, καὶ ἱκετεύσετε τὸν Θωμᾶ νὰ εὐλογήσῃ τὰ χεῖλή μου μετὰ τὴν ἁγία δεξιὰ του, μετὰ τὴν ὁποῖαν ἤγγισε τὴν πλευρὰ τοῦ Δεσπότη, ὥστε νὰ νευρώσῃ τὴν γλῶσσα μου, γιὰ νὰ σᾶς ἐξηγήσω αὐτὰ ποὺ ποθεῖτε. Καὶ ἐγώ, ἐνθαρρυνόμενος μετὰ τὶς πρεσβεῖες τοῦ Ἀποστόλου καὶ μάρτυρος Θωμᾶ, διακηρύττω τὴν ἀρχικὴν ἀμφιβολία καὶ τὴν τελικὴν ὁμολογία του, ἡ ὁποία ἐγένε κρηπὶς καὶ Θεμέλιο τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὅταν εἰσῆλθε ὁ Σωτὴρ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν ἐκεῖ ὅπου εἶχαν συγκεντρωθῇ οἱ

μαθηταί Του καὶ ἐξῆλθε πάλι μετὸν ἴδιον τρόπον, ἀπουσίαζε μόνον ὁ Θωμᾶς. Ἦταν κι αὐτὸ ἔργο τῆς θείας οἰκονομίας, ὥστε ἡ ἀπουσία τοῦ μαθητοῦ νὰ γίνῃ πρόξενος περισσοτέρας ἀσφαλείας καὶ βεβαιότητος. Διότι, ἐὰν παρευρίσκετο ὁ Θωμᾶς, δὲν θὰ ἀμφέβαλλε. Καὶ ἂν δὲν ἀμφέβαλλε, δὲν θὰ ζητοῦσε νὰ περιεργασθῇ. Ἐὰν δὲν ζητοῦσε, δὲν θὰ ψηλαφοῦσε. Καὶ ἐὰν δὲν ψηλαφοῦσε, δὲν θὰ ἀνεκήρυττε τὸν Χριστὸ Κύριον καὶ Θεόν. Ἐὰν δὲν τὸν εἶχε ἀποκαλέσει Κύριον καὶ Θεόν, ἐμεῖς δὲν θὰ εἴχαμε διδαχθῇ νὰ τὸν δοξολογοῦμε μετὸν τρόπον αὐτόν. Ὡστε καὶ μετὴν ἀπουσία τοῦ ὁ Θωμᾶς μᾶς ποδηγέτησε πρὸς τὴν ἀλήθεια καὶ μετὴν παρουσία τοῦ ὕστερά μας ἐβεβαίωσε περισσότερο στὴν πίστη.

Ἐλεγαν λοιπὸν οἱ μαθηταί, ὅταν ἦλθε ἀργοπορημένος: «Ἐωράκαμεν τὸν Κύριον», εἶδαμε αὐτὸν ποὺ εἶπε: «ἐγὼ εἰμὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου». Εἶδαμε αὐτὸν ποὺ εἶπε: «ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀλήθεια». Εἶδαμε τὴν ἀλήθεια τῶν λόγων νὰ λάμπῃ μέσα στὰ γεγονότα. Εἶδαμε αὐτὸν ποὺ εἶπε: «μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι», καὶ βλέποντας τὴν ἀνάστασιν, ἐπροσκυνήσαμε τὸν ἀναστάντα. Τὸν ἀκούσαμε πού μᾶς εἶπε: «εἰρήνη ὑμῖν», καὶ μεταστρέψαμε τὴν ζάλη τῆς λύπης σὲ γαλήνιαν εὐφροσύνη.

Ἀντικρίσαμε τὰ χέρια Του ποὺ ἐδέχθησαν τὶς αἰχμὲς τῶν καρφιῶν, τὰ χέρια ποὺ κατηγοροῦν τὴν λύσσα τῶν θεομάχων θηρίων. Ἀντικρίσαμε τὰ χέρια πού μᾶς ὕφαναν τὴν ἀφθαρσία, ἀντικρίσαμε καὶ τὴν πλευρὰν ποὺ φανερῶναι λαμπρότερα ἀπὸ κάθε κήρυκα τὴν εὐσπλαχνία τοῦ πληγωμένου. Αὐτὴν τὴν πλευρὰ τὴν ὁποῖαν ὕμνοῦν οἱ ἄγγελοι καὶ εὐλαβοῦνται οἱ πιστοὶ καὶ φρίττουν οἱ δαίμονες. Ὑποδεχθήκαμε καὶ ἐμφύσημα θεῖον ἀπὸ τὸ θεῖον στόμα του, ἐμφύσημα πνευματικόν, ἐμφύσημα ποὺ σκορπίζει κάθε χάρη.

Ἐχειροτονηθήκαμε ἀπὸ τὸν Κύριο, κύριοι τῆς ἀφέσεως τῶν πλημμελημάτων. Ἀποκτήσαμε καὶ τὸ δικαίωμα νὰ κρίνωμε τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ἀφοῦ μας ἔδωκε αὐτὴν τὴν ἐντολή: «ἂν τινῶν ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς. Ἄν τινῶν κρατῆτε, κεκράτηνται». Τέτοια λόγια εἴχαμε τὴν βαθεῖα χαρὰ νὰ ἀκούσωμε ἀπὸ τὸν Σωτῆρα, τέτοιες δωρεὰς ἀπολαύσαμε. Διότι δὲν ἦταν δυνατόν νὰ μὴν πλουτήσωμε, ἀφοῦ εὐρήκαμε πλούσιον Δεσπότη. Ἀλλὰ μόνο σὺ ἔμεινες πτωχός, ἀφοῦ ἀπουσίαζες.

Καὶ τί τοὺς εἶπεν ὁ Θωμᾶς; Εἶδατε τὸν Κύριο; Καλῶς. Αὐτὸν λοιπὸν ποὺ εἶδατε, νὰ τὸν σέβεσθε περισσότερο. Αὐτὸν ποὺ παρατηρήσατε, μὴν παύσετε νὰ τὸν κηρύττετε. Ἐγὼ ὅμως «ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλῃ τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλῃ τὴν χεῖρα μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω». Καὶ σεῖς δὲν θὰ εἴχατε πιστεύσει ἐὰν πρῶτα δὲν ἐβλέπατε. Ἔτσι κι ἐγὼ, ἐὰν δὲν ἴδω, δὲν θὰ πιστεύσω.

Μεῖνε, Θωμᾶ, σταθερὸς στὸν πόθο σου αὐτόν, διατήρησε τὸν ζῆλο σου, ὥστε

βλέποντας ἐσὺ νὰ βεβαιωθῇ ἡ ψυχὴ μου. Ζήτησε μὲ ἐπιμονὴ αὐτὸν ποὺ εἶπε: «Ζητεῖτε καὶ εὐρήσετε». Μὴν παύσης νὰ ἐρευνᾷς εἰλικρινῶς, ἐὰν δὲν εὕρης τὸν θησαυρὸ ποὺ ζητεῖς. Μὴν παύσης νὰ κρούης τὴν θύρα τῆς ἀναντιρρήτου γνώσεως, μέχρι νὰ σοῦ τὴν ἀνοίξη αὐτὸς ποὺ εἶπε: «κρούετε, καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν». Ἀγαπῶ τὸν διχασμὸ τῶν λογισμῶν σου, ἐπειδὴ ἀναιρεῖ κάθε διχασμό.

Ἀγαπῶ τὴν φιλομάθειά σου ἐπειδὴ καταλύει κάθε φιλονεικία. Χαίρομαι νὰ σὲ ἀκούω πολλές φορές νὰ λέγης: «ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἡλῶν, οὐ μὴ πιστεύσω». Διότι μὲ τὸ νὰ ἀπιστῇς ἐσύ, ἐγὼ μαθαίνω νὰ πιστεύω. Σκάπτοντας ἐσὺ μὲ τὴν δικέλλα τῆς γλώσσης τὸ θεῖον σῶμα, ἐγὼ ἀκόπως θερίζω τὸν καρπὸ καὶ τὸν συλλέγω γιὰ μένα.

Ἐὰν δὲν ἴδῳ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια τὶς πληγὲς τὶς ὁποῖες ἄνοιξαν οἱ ἀσεβεῖς στὰ ἁγία Του χέρια, δὲν πρόκειται νὰ συγκατατεθῶ στοὺς λόγους σας. Ἐὰν δὲν βάλω τὸ ἴδιό μου τὸ δάκτυλο στὰ κοιλώματα τῶν καρφιῶν, δὲν θὰ δεχθῶ τὴν καλὴ σας ἀγγελία. Ἐὰν δὲν κρατήσω μὲ τὸ χέρι μου τὸ ἴδιο τὴν πλευρὰ τοῦ εὕρισκομένου πέραν ἀπὸ κάθε ὑποψία μάρτυρος τῆς Ἀναστάσεως, δὲν ἠμπορῶ νὰ πιστεύσω στὸ δόγμα σας. Διότι κάθε λόγος γίνεται ἰσχυρὸς καὶ βέβαιος, ἂν δεχθῇ τὴν συνηγορίαν ἀπὸ τὰ γεγονότα. Καὶ κάθε λόγος ποὺ στερεῖται τὴν ἀπὸ τὰ ἔργα μαρτυρία, ἐξαφανίζεται στὸν ἀέρα. Ἔχω νὰ κηρύξω στοὺς ἀνθρώπους τὰ θαύματα τοῦ Διδασκάλου.

Πῶς λοιπὸν θὰ διηγηθῶ μὲ λόγια ἐκεῖνα ποῦ δὲν παρέλαβα μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου; Πῶς θὰ πείσω τοὺς ἀπίστους νὰ πιστεύσουν αὐτὰ τὰ ὁποῖα οὔτε ἐγὼ ἔχω παρακολουθήσει; Νὰ εἰπῶ στοὺς Ἰουδαίους καὶ στοὺς Ἑλλήνες ὅτι εἶδα τὸν Κύριό μου νὰ σταυρώνεται, δὲν τὸν εἶδα ὅμως ἀναστημένο, παρὰ μόνον ἤκουσα; Καὶ ποῖος δὲν θὰ περιπαίξῃ τὰ λόγια μου; Ποῖος δὲν θὰ περιφρονήσῃ τὸ κήρυγμά μου; Ἄλλο εἶναι ἡ ἀπαγγελία λόγων, καὶ ἄλλο ἡ ἐμπειρία τῶν πραγμάτων.

Αὐτοὺς τοὺς ἀμφιβόλους λογισμοὺς εἶχεν ὁ Θωμᾶς, ὅταν μετὰ ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες ἐπαρουσιάσθῃ πάλιν ὁ Κύριος στοὺς συνηθροισμένους μαθητὰς του. Ἄφησε πρῶτα τὸν Θωμᾶ, κατὰ τὶς ἡμέρες ποὺ παρεμβάλλονται, νὰ κατηχηθῇ ἀπὸ τοὺς συμμαθητὰς του, παραχωρώντας ἔτσι νὰ ἀναφλεγῇ ἀπὸ τὴν δίψα τῆς συναντήσεώς του. Καὶ ὅταν ἡ ψυχὴ του ἀναψε ἀπὸ τὸν σφοδρὸ πόθο τῆς θέας, τότε, τὴν κατάλληλη στιγμή, ὁ ποθούμενος ἀπεκαλύφθη σ' αὐτὸν ποὺ τὸν ποθοῦσε.

Καὶ τὸ ἔκανε αὐτὸ μὲ τὸν ἴδιον τρόπον, ὅπως πρὶν, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, καὶ πάλι, ὅπως τὴν πρώτη φορά, τοὺς εἶπε: «εἰρήνη ὑμῖν», γιὰ νὰ ταυτισθῇ τὸ γεγονὸς μὲ τὸ θαῦμα, γιὰ νὰ βεβαιώσῃ τὴν ἀναγγελία τῶν Ἀποστόλων καὶ γιὰ νὰ παραστήσῃ τὴν ἀκρίβειαν τῆς δευτέρας ἐπισκέψεώς του. «Εἶτα λέγει τῷ Θωμᾶ. Φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε, καὶ ἴδε τὰς χεῖρας μου». Ὡς ὕψος ἀπεράντου

φιλανθρωπίας! ὦ πέλαγος ἀμετρήτου συγκαταβάσεως! Δὲν ἐπερίμενε τὴν προσέλευση τοῦ μαθητοῦ, δὲν ἀνέμεινε νὰ προσέλθῃ αὐτὸς ποὺ εἶχε ἀνάγκη, νὰ παρακαλέσῃ καὶ νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὸ ποὺ ἤθελε.

Δὲν τὸν ἐστέρησε οὔτε γιὰ λίγο ἀπὸ τὴν ἐκπλήρωση τῆς ἐπιθυμίας, ἀλλὰ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ ποθούμενος προσείλκυσε κοντά του διὰ τῆς βίας τὸν ἐραστήν, ὁ ἴδιος ἔσυρε μὲ τὴν φωνή, στὴν πληγὴ τὸ δάκτυλο αὐτοῦ ποὺ τὴν ποθοῦσε, ὁ ἴδιος μὲ τὴν Δεσποτική του γλῶσσα ἐτράβηξε τὸ δουλικὸ χέρι λέγοντας σ' αὐτόν: «φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε καὶ ἴδε τὰς χεῖρας μου». Ἦκουσα, Θωμᾶ, ἀπῶν ὡς ἄνθρωπος, παρὼν ὅμως ὡς Θεός, αὐτὰ τὰ ὁποῖα εἶπες στοὺς ἀδελφούς σου.

Ἦμουν μαζί σας κατὰ τὴν θεότητα, ἂν καὶ ἀποχωρισμένος κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Θέλεις νὰ σοῦ ὑπενθυμίσω τὰ λόγια σου; Δὲν εἶπες: «ἐάν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλῃ τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλῃ τὴν χεῖρα μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω»; Ἀπὸ τὰ χεῖλη σου δὲν ἐξῆλθαν τὰ λόγια αὐτά; Αὐτὰ τὰ λόγια δὲν ἐκφράζουν τοὺς λογισμούς σου; Γι' αὐτὰ λοιπὸν ἦλθα πάλι, γιὰ τὰ ὁποῖα ἀμφιβάλλεις. Γι' αὐτὸ ἦλθα πάλι κοντά σας, εἶμαι ἐδῶ γι' αὐτὰ ἀκριβῶς ποὺ ἐπιθυμεῖς.

Γιὰ σὲ τὸν ἕνα ἦλθα καὶ τώρα κοντά σου, ἐγὼ ποὺ κατῆλθα ἀπὸ τοὺς οὐρανούς γιὰ τὸ πλανώμενο πρόβατο, χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψω τοὺς οὐρανούς. Μὴ λοιπὸν διστάσης νὰ μάθῃς αὐτὰ ποὺ ποθεῖς, μὴν ἐντραπῆς νὰ περιεργασθῇς αὐτὰ ποὺ ἐπιζητεῖς. Μὴν ἀποφύγῃς νὰ βάλῃς τὸ δάκτυλό σου ἐπάνω στὰ ἴδια μου τὰ χέρια. Ἀνέχομαι καὶ τὰ περίεργα δάκτυλα, ὅπως ἀνέχθηκα καὶ τὰ καρφιά. Ὑπομένω τὴν περιέργεια τοῦ φίλου, ὅπως ὑπέμεινα τὴν ἐπίθεση τῶν ἐχθρῶν.

Ὅταν ἐσταυρώθηκα ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, δὲν ἠγανάκτησα, καὶ δὲν θὰ ὑποφέρω τὴν δική σου ἔρευνα; «Φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε καὶ ἴδε τὰς χεῖρας μου», ποὺ ἐτραυματίσθησαν γιὰ σᾶς, γιὰ νὰ θεραπευθοῦν τὰ τραύματα τῶν ψυχῶν σας. «Ἴδε τὰς χεῖρας μου» καὶ ἀναλογίσου ἂν εἶμαι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐκουσίως ἐσταυρώθῃ ἢ μήπως κάποιος ἄλλος; «Ἴδε τὰς χεῖρας μου», ποὺ ἄφησα νὰ διατηρήσουν τὰ σύμβολα τῆς ἰουδαϊκῆς μανίας, ὥστε ὅταν μὲ τὴν συνηθισμένη ἀναίδειά τους οἱ Ἰουδαῖοι κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως, μοῦ εἰποῦν ὅτι ἐμεῖς, Κύριε, δὲν σὲ ἐσταυρώσαμε, τότε θὰ δείξω σ' αὐτοὺς ποὺ μὲ ἐπολέμησαν τὰ χέρια μου μὲ τὰ ἀποτυπώματα τῶν πληγῶν, καὶ θὰ ἐντροπιάσω τοὺς Ἰουδαίους μόλις μὲ ἀντικρύσουν. Κοίτα τὰ χέρια μου καὶ μὴ νομίσης ὅτι ἡ ἀλήθεια τῆς Ἀναστάσεως εἶναι φαντασία. Κράτα τὰ χέρια αὐτὰ ὡς ὁμήρους τῆς ἰδικῆς σας ἀναγεννήσεως.

Κράτα τὰ χέρια αὐτὰ ὡς ἄγκυρα ποὺ ἀνελκύσθῃ ἀπὸ τὸν βυθὸ τοῦ Ἄδου. Μὴ φοβηθῇς κανένα βιοτικὸν χειμῶνα, καμμία ζάλη κοσμικὴ μὴ σὲ τρομάξῃ, μὴ φοβηθῇς τοὺς ἀντιθέτους ἀνέμους, μὴ φροντίσης καθόλου γιὰ τὶς καταιγίδες καὶ

τοὺς σκοπέλους τῆς θαλάσσης τῶν ἐχθρῶν. Πλεῦσε μὲ θάρρος τὸ πέλαγος τοῦ βίου, πλεῦσε κρατώντας δυνατὰ τὴν ἄγκυρα τοῦ πνεύματος, πλεῦσε προσέχοντας στὸν οὐρανὸ σὰν σὲ λιμάνι, πλεῦσε φοβούμενος μόνο τῆς ἰδικῆς μου ἀρνήσεως τὸ ναυάγιο.

Περιγέλασε τὸν θάνατον ὡς νεκρό, περίπαιξε τὴν φθορὰν ὡς ἀνίσχυρη, χαιρέτισε τὸν ὑπὲρ ἐμοῦ θάνατον ὡς ἀρχὴν ἐσωτερικῆς ζωῆς καὶ «φέρε τὴν χειρὰ σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου...». Ἄντλησε μὲ τὸ χέρι σου ἀπὸ τὴν κρήνην αὐτὴν τῆς ζωῆς τὸ νᾶμα ποὺ ποθεῖς καὶ παρηγόρησε τὴν δίψα σου. «Φέρε τὴν χειρὰ σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου», τοποθέτησε τὸ χέρι σου μέσα στὸ ἱατρεῖο τῆς φύσεως καὶ ἀπόβαλε τὸ δηλητήριο τῆς προαιρέσεώς σου.

Ἀνέχομαι ἄγγιγμα χεριοῦ ποὺ μὲ ἀγαπᾷ, ἐγὼ ποὺ ἐδέχθην τὴν πληγὴ τῆς λόγχης. «Φέρε τὴν χειρὰ σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου», ὥστε νὰ ἡμπορῆς νὰ λέγῃς σὲ ὅσους ἀντιστέκονται στὴν ἀλήθεια, ὅτι μετὰ τὴν Ἀνάστασι μὲ εἶδες καὶ μὲ ἐξέτασες καὶ μὲ ἐψηλάφησες μὲ ἀκρίβεια. «Φέρε τὴν χειρὰ σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου», διότι γιὰ σὲ τὴν διετήρησα ἔτσι, ἐγὼ ὁ ὁποῖος ἐθεράπευσα τὰ σώματα καὶ τὶς ψυχὰς τῶν ἄλλων, προγνωρίζοντας ὡς Θεὸς ὅτι θὰ θελήσεις νὰ τὴν ἰδῇς σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι, ὥστε βλέποντας σὺ τὰ ἴχνη τοῦ πάθους τῆς σαρκὸς μου, νὰ θεραπεύσῃς τὸ πάθος τῆς ψυχῆς σου.

«Φέρε τὴν χειρὰ σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου» τὴν ὁποῖαν ἐφύλαξα ἔτσι ὅπως τὴν βλέπεις, ὥστε, ὅταν ἐπανέλθω ἀπὸ τοὺς οὐρανούς καὶ καθίσω Κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν, νὰ ἰδοῦν οἱ Ἰουδαῖοι ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τους νὰ φανερώωνται τὰ ἔργα τῆς κακῆς ἐργασίας τους, καὶ νὰ γίνουν αὐτοκατάκριτοι. «Καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός». Εἶναι κακὸν ἢ ἀπιστία. Βυθίζει τὸν νοῦν. Ἡ πίστις τὸν ἐξυψώνει στὸν οὐρανό. Ἡ ἀπιστία τυφλώνει τὴν ψυχὴ, ἢ πίστις φωτίζει τοὺς λογισμούς. Ἡ ἀπιστία καὶ τὰ ἀόρατα τὰ βλέπει καθαρά. Ὁ ἄπιστος ἔχει πλήρη ἄγνοια. «Μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός».

Ἀποδίωξε τὸ νέφος τῆς ἀπιστίας καὶ κοίτα τὶς καθαρὰς ἀκτῖνες τῆς πίστεως. Πάρε ὅλα τὰ ἐφόδια γιὰ νὰ γίνῃς ἄξιος Ἀπόστολος τῆς θεότητός μου. Γίνε ὅπως πρέπει νὰ εἶναι ἐκεῖνος ποὺ συνανεστράφη μαζί μου, καὶ εἶχε τὶς ἐμπειρίες ποὺ εἶχες ἐσύ. Ὅμοίως μὲ τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους ἐκλήθης, ὁμοίως μὲ αὐτοὺς ἐτιμήθης, ὁμοίως μὲ αὐτοὺς ἐξοπλίσου. Τὰ ἴδια μὲ ἐκείνους εἶδες καὶ σύ, σοῦ ἐνεπιστεύθην σὰν φίλο ὅλο μου τὸ μυστήριον, ὅπως καὶ σ' αὐτούς.

Ὅμοίως μὲ αὐτοὺς κήρυττε τὴν δύναμή μου. Μὴν εἰπῇς πάλι γιὰ δευτέρα φορὰ: «ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων, οὐ μὴ πιστεύσω». Ὅσον εἶμαι μαζί σας, ὅπως θέλῃς ἡμπορεῖς νὰ μὲ περιεργασθῇς.

Ὅσον ἔχεις κοντά σου τὸ οὐράνιον κλῆμα, ἐξερεύνησε ὅλους τοὺς κλάδους καὶ τὰ σταφύλια του. Θὰ ἀνεβῶ στοὺς οὐρανούς ἀπὸ ὅπου ἦλθα στὴν γῆ, θὰ ἀνέλθω ἐκεῖ ὅπου εἶμαι, θὰ ἀνέλθω ὡς πρὸς τὴν ἀνθρωπίνη μου φύσιν ἐκεῖ ἀπὸ ὅπου συγκατέβην γιὰ χάρη σας ὡς πρὸς τὴν θεότητα.

Θὰ ἀνέλθω μὲ τοῦτο τὸ σῶμα, ἐγὼ ποὺ χωρὶς αὐτὸ ἔχω ἐκδημήσει ἀπὸ ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν ἔπαψα νὰ παραμένω ἐκεῖ. Θὰ ἀνέλθω μὲ τὴν ἰδική σας φύση πρὸς τὸν πατρικὸν κόλπο, ἐγὼ ποὺ εὐρίσκομαι στοὺς κόλπους τοῦ Πατρός. Διότι ἐξεπλήρωσα τὸ ἔργο γιὰ τὸ ὁποῖον ἔκαμα ὅλον αὐτὸν τὸν δρόμο.

Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Θωμᾶς ἤγγισε τὰ δεσποτικὰ χέρια καὶ τὴν θεία πλευρά, καὶ ἐκυριεύθη ἀπὸ δειλία καὶ χαρὰ μὲ τὴν θέα αὐτῶν ποὺ ἐπεθύμησε, κινεῖ εὐθύς τὴν γλῶσσα πρὸς ὑμνωδίαν ἀναφωνώντας πρὸς τὸν Κύριον: «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου». Σὺ εἶσαι ὁ Κύριος καὶ Θεός, σὺ εἶσαι καὶ ἄνθρωπος καὶ φιλόανθρωπος, σὺ εἶσαι ἀξιοθαύμαστος καὶ παράδοξος ἱατρὸς τῆς φύσεως. Δὲν ἀποκόπτεις μὲ νυστέρι τὰ παθήματα, δὲν καυτηριάζεις μὲ φωτιὰ τὶς πληγές, δὲν ἀντλεῖς ἀπὸ τὰ βότανα τὴν ἰσχὺ τῶν φαρμάκων, δὲν ἐπιδένεις μὲ ἐπιδέσμους ὁρατοὺς τὰ πάσχοντα τραύματα.

Διαθέτεις ἀοράτους ἐπιδέσμους εὐσπλαχνίας, οἱ ὁποῖοι ἀοράτως τονώνουν τὰ καταπονημένα μέλη. Ἔχεις λόγον ὀξύτερον ἀπὸ τὸ μαχαῖρι, ἔχεις διδασκαλία πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὴν φωτιὰ, ἔχεις βλέμμα πιὸ προσιτὸ ἀπὸ βάλαμο. Ὡς δημιουργός, χωρὶς δαπάνη καὶ ἀντίτιμο, ἀγιάζεις τὸ δημιούργημά σου. Ὡς πλάστης, χωρὶς νὰ κοπιάσης, μεταπλάττεις τὰ πλάσματά σου.

Σὺ ἐκαθάρισες λεπροὺς μὲ τὸ θέλημά σου, σὺ ἔκαμες χωλοὺς νὰ τρέχουν, σὺ ἔδωσες στοὺς παραλύτους νὰ σηκώσουν τὰ κρεβάτια τους, σὺ ἐπρόσταξες ἐκ γενετῆς τυφλοὺς νὰ ξεπλύνουν τὸ σκοτεινὸ τους κάλυμμα, σὺ ἐξώρισες τοὺς δαίμονες ἀπὸ τὰ πλάσματά σου, σὺ συνελήφθης μὲ τὴν θέλησή σου ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, σὺ ἔπαθες τὰ πάντα ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους ἐκουσίως πρὸς χάριν μου. «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου». Ἀνεγνώρισα τὸν Δεσπότη μου, ἀνεγνώρισα τὸν ἀλιέα μου καὶ φύλακα, τὸν Βασιλέα καὶ Κύριό μου. «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου». Πιστεύω, Κύριε, στὴν οἰκονομία σου, πιστεύω στὴν συγκατάβασή σου, πιστεύω στὴν πρόσληψη τῆς φύσεώς μου, πιστεύω στὸν προσκυνητὸν Σταυρόν σου, πιστεύω στὰ Πάθη τῆς σαρκός σου, πιστεύω στὸν τριήμερόν σου θάνατο, πιστεύω στὴν Ἀνάστασίν σου.

Πλέον δὲν ἐξετάζω. Πιστεύω, δὲν φιλολογῶ. Πιστεύω, δὲν ζυγίζω. Πιστεύω, δὲν περιεργάζομαι. Πιστεύω στοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ στὰ χέρια μου. Αὐτὰ ποὺ εἶδα μὲ ἐδίδαξαν νὰ μὴ φιλολογῶ. Ἔμαθα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἐψηλάφησα νὰ προσκυνῶ καὶ ὄχι νὰ συγκρίνω μὲ ἀνθρώπινα μέτρα καὶ σταθμά. Ἐναν Κύριον καὶ Θεὸν γνωρίζω μόνον, τὸν Δεσπότην Χριστό, ὃ ἡ δόξα καὶ τὸ Κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.